

danske Hesteopdrættere ikke kunde producere de ca. 400 Heste, som Hæren har Brug for aarlig. Jeg tror ikke, der kan være Tale om andet, end at de sikkert kunne det“. Det samme tror jeg, og derfor er det, som sagt, vi have stillet vort Ændringsforslag, som jeg vil bede ærede Medlemmer give deres Stemmer.

Det ærede Medlem fra Sønder Vinge (Rasmus Hansen) var stærkt inde paa samme Sag i Gaar og antydede, at han havde en Plan, hvorefter man paa en anden og bedre Maade, end hidtil er fulgt, kunde skaffe Hæren de nødvendige Heste. Jeg vil anmode det ærede Medlem fra Sønder-Vinge om at fremsætte denne Plan, for det er et Spørgsmaal af stor økonomisk Betydning, og derfor synes jeg, det kunde være godt at høre nærmere om de Planer, som det ærede Medlem antydede i Gaar.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger angaaende de militære Optøjer i Nyborg, den Gang Premierløjtnant Dederding søgte Tilflugt hos en Kollega. Herom udtalte den højtærede Minister i Gaar, at Gaden var spærret af en Folkemængde. Det er ikke rigtigt. Efter de Forhør, der ere afholdte, oplyser Politiet, at Gaden paa intet Tidspunkt var spærret, den var fuldstændig passabel. Premierløjtnant Dederding har ganske sikkert behandlet den stakkels Rekrut unødvendig haardt. Rekrut Frederiksen var et baade aandelig og legemlig svagt begavet Menneske, og det eneste, der synes at have været at gøre ved ham, var at kassere ham og fritage ham for Militærtjeneste. Det gjorde man ikke. Han kunde ikke passe sin Tjeneste, kunde ikke pudse sit Tøj og Vaaben, han kunde ikke udføre de Pligter, man paalagde ham, Kammeraterne hjalp ham af bedste Evne, men det nyttede ikke. Saa er det, at Premierløjtnant Dederding paalægger ham, at han hver Dag skal stille 40 Minutter før de andre Soldater, og det er meget muligt, at det er det, som fuldstændig har knækket hans Mod, saa at han greb til den fortvivlede Handling, som endte hans Liv.

Naar Premierløjtnant Dederding for sit Forhold ved denne Lejlighed kun har faaet en Tilrettevisning, er det en overmaade mild Straf, der er vederfaaret ham. Men medens altsaa Autoriteterne have anset hans Adfærd overfor Rekrutten for ulovlig, synes det, som man ikke har gjort noget som helst overfor Oberstløjtnant Palsdorff. Den højtærede Minister udtalte ganske vist i Gaar, at han misbilli-

gede hans Optræden, men det er ikke nok i en Affære som denne, at Ministeren her i Tinget udtaler sin Misbilligelse, for det, som Oberstløjtnant Palsdorff har gjort sig skyldig i, er et absolut ulovligt Overgreb. Han har ladet blæse til hurtig Udrykning, og han har ladet Gaden rydde. Det er noget, som ikke vedkommer ham, han har ingen som helst Ret til at blande sig i de Ting, det er Politiet, som har med den Slags Sager at gøre, det skal holde Orden i Byen, og Politiet var under hele Affæren paa det rene med, at der ikke skete mere, end Politiet udmærket kunde magte, og det har ikke i mindste Maade antydet overfor Militæret, at man ønskede dets Assistance. Paa egen Haand griber altsaa Oberstløjtnant Palsdorff ind og lader Militæret rykke frem for med Bøssekolberne at drive Befolkningen bort fra dens Gader. Jeg synes, det fortjener ikke alene en Misbilligelse, men det fortjener en alvorlig Straf, og jeg kan ikke forstaa, at Ministeriet vil lade Oberstløjtnant Palsdorff slippe for den. Hvis man tænker sig, at nogle Personer vilde tillade sig at optræde som Politit og drive andre Folk bort fra Gaden med Vaaben, vilde det ganske sikkert medføre højest ubehagelige Følger for vedkommende. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Minister, at denne Sag bliver tagen op til ny Undersøgelse, og at Oberstløjtnant Palsdorff faar den alvorlige Straf, som han har gjort sig fuldt ud fortjent til.

Der var ogsaa paa en Maade noget grimt i disse Soldateroptøjer, nemlig derved, at man fra Militærautoriteternes Side spiller Angivere, at man henledte de civile Autoriteters Opmærksomhed paa to Jernbaneassistenter og beder om at faa deres Forhold undersøgt, fordi de have været meget udæskende ved denne Lejlighed. Og saa viser det sig, at de intet som helst have gjort, at der ikke har været noget som helst til Grund for dette Angiveri. Ligeledes er det grimt, naar de angive Redaktøren af Nyborg Socialdemokrat, og det bagefter oplyses, at han netop er den Mand, som er traadt op og har sagt til den forsamlede Folkemængde: Skulle vi nu ikke forholde os rolige og hver gaa til sit. Det var noget, som fortjente en Belønning, og som ikke burde være Genstand for saadant et grimt Angiveri fra Militæretatens Side. Jeg vil som sagt tillade mig at henstille til Ministeren, at denne Sag vedrørende Oberstløjtnant Palsdorff tages frem til fornyet Undersøgelse, og at man maa faa den alvorlige Straf, som jeg synes, han fuldt ud har gjort sig fortjent til.